

Sygn. akt I C 30/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 marca 2021 r.

Sąd Rejonowy w Tczewie I Wydział Cywilny

Przewodniczący: Sędzia Dorota Słowik

Protokolant: sekretarz sądowy Dagmara Wróbel

po rozpoznaniu w dniu 4 marca 2021 r. w Tczewie

na rozprawie

sprawy z powództwa Banku (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W.

przeciwko I. D.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanej I. D. na rzecz powoda Banku (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwotę 1006,78 zł. (jeden tysiąc sześć złotych siedemdziesiąt osiem groszy) wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP nie wyższymi jednak niż odsetki maksymalne za opóźnienie od kwoty 952,89 zł. (dziewięćset pięćdziesiąt dwa złote osiemdziesiąt dziewięć groszy) od dnia 4 lipca 2020 r. do dnia zapłaty,
2. zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 370 zł. (trzysta siedemdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Sygnatura akt I C 30/21

UZASADNIENIE

W dniu 8 lipca 2020 r. powód Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. w elektronicznym postępowaniu upominawczym wniósł pozew o zapłatę przeciwko I. D.. Sprawa została zarejestrowana pod sygn. akt Nc-e 1023809/20. Postanowieniem z dnia 28 sierpnia 2020 r. orzeczono o umorzeniu postępowania. Następnie, w okresie trzech miesięcy powód skierował pozew przeciwko I. D. do tut. Sądu, żądając zasądzenia od pozwanej kwoty 1.006,78 zł wraz z naliczonymi od kwoty 952,89 zł od dnia 4 lipca 2020 r. odsetkami umownymi w wysokości zmiennej stopy procentowej stanowiącej czterokrotność stopy lombardowej Narodowego Banku Polskiego, wynoszące 2% w stosunku rocznym z ograniczeniem do odsetek maksymalnych za opóźnienie. Jednocześnie powód wniósł o zasądzenie od pozwanej kosztów procesu.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że pozwana posiada wobec niego wymagalne zadłużenie wynikające z tytułu umowy pożyczki gotówkowej nr (...) zawartej w dniu 25 października 2016 r. na kwotę 2.621,77 zł. Powód wobec odnotowania opóźnienia w spłacie, celem doprowadzenia do polubownej formy spłaty zadłużeniami, pismem z dnia 21 listopada 2019 r., wezwał pożyczkobiorczynię do spłaty zadłużenia przeterminowanego. W związku z nieterminową obsługą przez pozwaną umowy, powód w dniu 12 lutego 2020 r. skierował do pożyczkobiorczyni wypowiedzenie umowy. Pomimo upływu terminu wypowiedzenia, pozwana nie dokonała spłaty swojego zobowiązania.

Powód wskazał, że na wartość roszczenia składają się następujące kwoty:

- należność główna 952,89 zł;

- odsetki umowne naliczone od należności głównej od dnia 15 sierpnia 2019 r. do 5 kwietnia 2020 r. w kwocie 43,25 zł naliczone wg stałej stopy procentowej w wysokości 10% w skali roku;

- odsetki przeterminowane naliczone od należności głównej za okres od 16 września 2019 r. do 3 lipca 2020 r. w wysokości 10,64 zł.

W dniu 30 listopada 2020 r. Sąd Rejonowy w Tczewie w sprawie o sygn. akt I Nc 2379/20 wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym na rzecz powoda przeciwko I. D..

Pozwana I. D. w sprzeciwie od nakazu zapłaty wniosła o oddalenie powództwa oraz zwolnienie jej od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych. Pozwana podniosła zarzut spełnienia świadczenia wynikającego z umowy pożyczki nr (...) z dnia 25 października 2016 r. Nadto pozwana wskazała, iż nie otrzymała wezwania do zapłaty oraz wypowiedzenia umowy pożyczki, w związku z czym w jej ocenie bank bezpodstawnie postawił nieistniejące roszczenie w stan wymagalności.

Postanowieniem z dnia 11 stycznia 2021 r. referendarz sądowy tut. Sądu orzekł o zwolnieniu pozwanej od kosztów sądowych w całości.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 25 października 2016 r. I. D. zawarła z Bankiem (...) S.A. umowę pożyczki gotówkowej nr (...).

(okoliczności bezsporne)

Treścią zawartej umowy pożyczki gotówkowej z dnia 25 października 2016 r. strony ustaliły, iż całkowita kwota pożyczki wynosi 2.300 zł, zaś należność do wypłaty stanowi kwotę 2.621,77 zł. Okres spłaty pożyczki wynosił 48 miesięcy, początek spłaty pożyczki ustalono na grudzień 2016 r. Pożyczkobiorczyni zobowiązała się do spłaty zobowiązania w miesięcznych ratach ustalonych na kwotę po 66,48 zł. Nominalne roczne oprocentowanie pożyczki wynosiło 9,990%. Rzeczywistą roczną stopę oprocentowania ustalono na 18,55%. Prowizja naliczona od całkowitej kwoty pożyczki stanowiła kwotę 321,77 zł. Całkowity koszt pożyczki w przypadku terminowego spłacenia pożyczki wyliczono na kwotę 923,43 zł, zaś całkowita kwota do zapłaty stanowiła należność w wysokości 3.223,43 zł.

Pozwana posiadała także u pożyczkodawcy konto osobiste, w związku z którym bank prowadził na rzecz pożyczkobiorczyni rachunek bankowy. W dniu 25 października 2016 r. na rachunek pozwanej, bank przełał kwotę pożyczki w wysokości 2.300 zł.

Pozwana dokonując jedynie częściowej spłaty pożyczki, nie wywiązała się w pełni z zaciągniętego zobowiązania. Niespłacona kwota kapitału wynosi 952,89 zł.

(dowód: umowa pożyczki gotówkowej nr (...) - k. 7-9, 49-51v, wyciągi rachunku bankowego - k. 67-81, zestawienie transakcji - k. 10-10v)

Pismem z dnia 12 lutego 2020 r. powód dokonał względem pozwanej wypowiedzenia umowy pożyczki. Termin wypowiedzenia określono na 30 dni od dnia doręczenia wypowiedzenia. Jednocześnie bank wezwał zobowiązaną do spłaty całości zadłużenia określonego na kwotę 992,10 zł.

(dowód: wypowiedzenie umowy kredytu/pożyczki/ugody - k. 13-13v, potwierdzenie nadania przesyłki - k. 14)

W dniu 21 listopada 2019 r. pożyczkodawca skierował do pozwanej ostateczne wezwanie do zapłaty kwoty 195,75 zł w terminie 14 dni roboczych od dnia doręczenia wezwania.

(dowód: ostateczne wezwanie do zapłaty- k. 11-11v, potwierdzenie odbioru- k. 12-12v)

W dniu 4 lipca 2020 r. Bank (...) S.A. z siedzibą w W. wystawił w stosunku do I. D. wyciąg z ksiąg bankowych, w którego treści wysokość wymagalnego zobowiązania dłużniczki określono na kwotę 1.006,78 zł.

(dowód: wyciąg z ksiąg bankowych Banku (...) S.A. w W.- k. 6-6v)

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie wymienionych w treści uzasadnienia dokumentów. W ocenie Sądu nie było żadnych podstaw, by kwestionować prawdziwość i autentyczność przedstawionych przez strony dokumentów, tym bardziej, iż żadna ze stron nie kwestionowała autentyczności złożonych do akt dokumentów.

W ocenie Sądu roszczenie powoda zasługuje na uwzględnienie w całości, powód wykazał istnienie roszczenia nie tylko co do zasady ale także co do wysokości.

Art. 720 § 1 K.c. stanowi, że przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości.

Umowa pożyczki zobowiązuje zatem pożyczkodawcę do przeniesienia własności przedmiotu pożyczki na pożyczkobiorcę. Samo wydanie przedmiotu pożyczki może nastąpić w dowolny sposób, byle pożyczkobiorca miał możliwość swobodnego dysponowania czy to pieniędzmi, czy rzeczami będącymi przedmiotem umowy. Odwrotność opisywanej sytuacji występuje przy zwrocie pożyczki. Pożyczkobiorca po upływie określonego terminu jest zobowiązany zwrócić pożyczkodawcy otrzymane pieniądze/ rzeczy, przy czym nie muszą to być te same pieniądze i te same rzeczy, o ile są zwracane w tej samej ilości i jakości. W braku odmiennego zastrzeżenia w odniesieniu do tych umów pożyczki, których przedmiotem są pieniądze, należy postępować stosownie do wymagań określonych zasadą nominalizmu (zob. szerz. Z. Gwalik, Komentarz do artykułu 720 Kodeksu cywilnego [w:] A. Kidyba, Kodeks cywilny. Komentarz. Tom III. Zobowiązania – część szczególna, LEX 2010).

Zgodnie z treścią art. 6 k.c., ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Przepis ten określa reguły dowodzenia, tj. przedmiot dowodu oraz osobę, na której spoczywa ciężar udowodnienia faktów mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy. Zaznaczyć też trzeba, że przy rozpoznawaniu sprawy na podstawie przepisów kodeksu postępowania cywilnego rzeczą sądu nie jest zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie, ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 232 k.p.c.). Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (por. wyrok Sądu Najwyższego z 17 grudnia 1996 r., sygn. akt I CKU 45/96, publ. OSNC 1997 nr 6-7 poz. 76). Jest to wyrazem zasady, że to strony powinny być zainteresowane wynikiem postępowania oraz że to one dysponują przedmiotem postępowania m. in. poprzez powoływanie i przedstawianie sądowi wybranych przez siebie dowodów.

Zaprzeczenie dokonane przez stronę procesową powoduje, że istotne dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności stają się sporne i muszą być udowodnione. W razie ich nie udowodnienia sąd oceni je na niekorzyść strony, na której spoczywał ciężar dowodu, chyba że miał możliwość przekonać się o prawdziwości tych twierdzeń na innej podstawie (tak m. in. Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 28 kwietnia 1975 r., sygn. akt III CRN 26/75, niepublikowanym – źródło Lexis.pl nr 318425).

I. D. przyznała, że zawarła z powodem przedmiotową umowę pożyczki, jednocześnie podnosząc zarzut spłaty zobowiązania. Powód zaś- zaprzeczając twierdzeniu pozwanej, przedstawionymi w aktach sprawy dokumentami wykazał fakt, iż pozwana nie wywiązała się z warunków zawartej umowy pożyczki gotówkowej.

Art. 481 § 1 k.c. przewiduje natomiast, że jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi.

W ocenie Sądu, przedstawiona przez powoda umowa pożyczki została zawarta skutecznie i obowiązuje każdą ze stron. Pozwana nie kwestionowała zawarcia z powodem przedmiotowego zobowiązania. Sąd uznał, że powód w sposób właściwy i wyczerpujący wykazał zasadność dochodzonego przez siebie roszczenia. Pozwana poprzestała jedynie na głośnym stwierdzeniu dokonania spłaty zobowiązania oraz nieotrzymania wezwania do zapłaty i wypowiedzenia umowy pożyczki. Pozwana nie przedstawiła żadnych dokumentów dla przedstawienia dokonanych spłat.

Treścią pisma z dnia 21 listopada 2019 r., bank wezwał zobowiązaną do spłaty zaległego zadłużenia, określonego na kwotę 195,75 zł. Pismem z dnia 12 lutego 2020 r. powód dokonał względem pozwanej wypowiedzenia umowy pożyczki. Powód przedstawił także potwierdzenie nadania przedmiotowych przesyłek do pozwanej. Mając powyższe na uwadze, orzekający uznał, iż powód wykazał fakt skutecznego wezwania pożyczkobiorczyni do zapłaty i skierowania do niej wypowiedzenia umowy pożyczki zawartej w dniu 25 października 2016 r. Tym samym podnoszony przez pożyczkobiorczynię zarzut niewymagalności roszczenia, nie zasługiwał na uwzględnienie. Nadto bank przedstawił zestawienie transakcji obrazujące zakres niewywiązania się I. D. z zaciągniętego względem powoda zobowiązania.

Pozwana nie wywiązała się ze swojego zobowiązania wynikającego z zawartej umowy, oznacza to, że powód miał prawo żądać od pozwanej odsetek za czas opóźnienia. Mając powyższe na uwadze, Sąd orzekł o zasądzeniu od pozwanej na rzecz powoda kwoty 1.006,78 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP nie wyższymi jednak niż odsetki maksymalne za opóźnienie od kwoty 952,89 zł. (dziewięćset pięćdziesiąt dwa złote osiemdziesiąt dziewięć groszy) od dnia 4 lipca 2020 r. do dnia zapłaty.

W pkt II. wyroku kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu. Pozwana przegrała proces w całości, zatem zobowiązana była do zwrotu kosztów poniesionych przez stronę powodową, na które złożyła się: opłata od pozwu w kwocie 100 zł oraz kosztów zastępstwa procesowego ustalonych na kwotę 270 zł w oparciu o treść Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U.2018.265 j.t.).